

Abstrakt

V důsledku rychle stoupajícího zadlužení v posledních letech se Spolková republika Německo rozhodla tento nepříznivý trend zastavit. Schválení a přijetí tak zvané dluhové brzdy (Schuldenbremse) do Základního zákona v roce 2009 podpořil také fakt, že výše státního dluhu výrazně překračovala hranici stanovenou konvergenčními kritérii. S příchodem finanční krize a s ní spojené dluhové krize v rámci eurozóny se ukázalo, že pravidla stanovená Paktem stability a růstu plní málokterý stát, a tudíž se některé státy dostaly svou neodpovědnou fiskální politikou do vážných problémů, jež se vyznačovaly neschopností splácet své závazky. V návaznosti na to musela být přijata úsporná opatření a současně byly vyzvány ostatní státy EU k úpravě svých veřejných financí, jež přispěje ke konsolidaci hospodářské a měnové unie. V důsledku toho byly poté zakotveny dluhové brzdy či jiná opatření v národních legislativách jako prevence proti dalším krizím. Německá dluhová brzda představuje soubor sedmi ústavních zákonů, kde hlavním předpokladem je každoroční sestavování vyrovnaných rozpočtů, respektive vyrovnaných příjmů a výdajů, jak na spolkové, tak i na zemské úrovni, s cílem zabránit dalšímu novému zadlužování. Bylo ustanoveno, že státní rozpočet musí splňovat tuto podmínku již od roku 2016 a je povolen deficit v maximální výši 0,35 % hrubého domácího produktu očištěný o finanční transakce a vlivy konjunktury. U spolkových zemí platí toto nařízení až od roku 2020 s tím rozdílem, že není připuštěn deficit žádný. V rámci dluhové brzdy jsou dále stanoveny výjimky – mimořádné situace, ve kterých lze toto pravidlo porušit, jako jsou například přírodní katastrofy nebo ekonomické krize.